

ศึกษาความหมายและหลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่เป็น ปัญหาแก่นักศึกษาไทย กรณีศึกษานักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่

นมลรัตน์ แยม่วงศ์

สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ เชียงใหม่ 50000

อีเมลล์: namonrut_y@hotmail.co.th

บทคัดย่อ: บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจำแนกประเภท ศึกษาความหมายและวิเคราะห์หลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่ผู้เรียนชาวไทยควรรู้และต้องใช้อย่างถูกต้อง และเพื่อศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้คำลักษณนามภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย จากการวิจัยพบว่า คำลักษณนามภาษาจีนที่นักศึกษาไทยควรรู้ แบ่งเป็น 8 ประเภท คือ 1.คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง เช่น 支 (zhī)、只 (zhī)、枝 (zhī) 2.คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย เช่น 根 (gēn)、支 (zhī)、条 (tiáo) 3.คำลักษณนามที่ตัวอักษรคล้ายกันแต่มีความหมายและหลักการใช้ต่างกัน เช่น 篇 (piān)、遍 (biàn) 4.คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทเดียวกัน เช่น คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทสัตว์ต่างๆ ได้แก่ 条 (tiáo)、只 (zhī)、匹 (pǐ) 5.คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย แต่มีความหมายในเชิงความรู้สึกที่แตกต่างกัน ได้แก่ คำว่า 个 (gè) และ 位 (wèi) 6. คำลักษณนามที่มีการใช้หลากหลาย (คำว่า 个 (gè)) 7.คำลักษณนามที่แสดงหน่วยการวัดต่างๆ เช่น 公里 (gōnglǐ) กิโลเมตร, 米 (mǐ) เมตร 8.คำลักษณนามอื่นๆ ที่ไม่จัดอยู่ในกลุ่มข้างต้น แต่ปรากฏในแบบเรียนและหนังสือเตรียมสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) ระดับ 1-6 ได้แก่ 瓶 (píng)、岁 (suì)、倍 (bèi)、层 (céng)

ด้านการศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้คำลักษณนามภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย พบว่า คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย เช่น คำว่า 栋 (dòng) นักศึกษาใช้ผิดมากที่สุด ร้อยละ 91 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 所 (suǒ)、家 (jiā) และ 座 (zuò) คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทเดียวกัน เช่น คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทสัตว์ต่างๆ ได้แก่ คำว่า 条 (tiáo) นักศึกษาใช้ผิดมากที่สุด ร้อยละ 48 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 只 (zhī) คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง เช่น คำว่า 棵 (kē) นักศึกษาใช้ผิด ร้อยละ 71 โดยนักศึกษาสับสนกับการใช้คำว่า 颗 (kē) คำลักษณนามที่ตัวอักษรคล้ายกันแต่มีความหมายและหลักการใช้ต่างกัน เช่น คำว่า 副 (fù) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 62 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 幅 (fú) เป็นต้น

คำสำคัญ : ความหมายและหลักการใช้; คำลักษณนามภาษาจีน; นักศึกษาไทย

The Study of Meaning and Usage of Problematic Classifiers in Mandarin Chinese in Thai University Students ---A case study of Chinese major fourth-year university students in Chiang Mai

Namonrut Yamwong

Chinese Department, Faculty of Faculty of Humanities and Social Sciences,

Payap University, Chiang Mai, 50000, Thailand

Email: namonrut_y@hotmail.co.th

Abstract: This research has two objectives: first, to classify, study the meaning and analyze the classifiers used in Mandarin that Thai learners should know and use frequently; second, to study the types of classifiers in Mandarin that are often incorrectly used by Thai students. The study found that The types of Chinese classifiers that Thai students should know are divided into 8 types: 1. Classifiers that have the same pronunciation but have different meanings and usage, such as 支 (zhī), 只 (zhī), 枝 (zhī) 2. classifiers that have similar meanings and usage, for example, 根 (gēn), 支 (zhī), 条 (tiáo) 3. Classifiers whose Chinese characters are similar, but they have different meanings and usage, such as 篇 (piān), 遍 (biàn) 4. the same noun type, but used with different classifiers, such as the classifiers used for animal nouns, which are: 条 (tiáo), 只 (zhī), 匹 (pǐ) 5. classifiers that have the same meaning, but there are different senses of meaning, such as 个 (gè) and 位 (wèi). 6. complex uses of the classifier 个 (gè). 7. classifiers that represent different units of

measurement, such as 公里 (gōnglǐ) mile, 米(mǐ) meters. 8. classifiers that do not fit into any of the above groups. However, they appear in the textbooks and the Chinese language test preparation books (HSK) class 1-6, such as 瓶 (píng), 岁(suì), 倍 (bèi), 层(céng).

The study of the classification of the classifiers in Mandarin that are often incorrectly used by Thai students. It is found out that classifiers that have similar meanings and usage, such as 栋 (dòng), are most often misused by 91% of the students. They are confused with the terms 所(suǒ), 家(jiā) and 座(zuò). The same noun types, but are used with different classifiers, such as the classifiers used for animal nouns: 条(tiáo) which are misused by 48% of the students and are confused with the word 只(zhī). Classifiers that have the same pronunciation but different in writing and meaning, for example 棵(kē), are misused by 71% of the students and are confused with the word 颗(kē). Classifiers whose Chinese characters are similar, but they have different meanings and usage, such as 副(fù), are misused by 62% of the students and are confused with 幅(fú), etc.

Keywords: meanings and principles; Classifiers in Mandarin Chinese; Thai students

泰国学习者汉语易混量词的意义与用法研究

——以清迈四年级汉语专业的学生为例

叶桂瑛

泰国西北大学人文与社会学院中文系，清迈，50000，泰国

电子邮箱：namonrut_y@hotmail.co.th

摘要：这篇文章有两个研究目的：1. 分析泰国学习者常用的汉语量词的类型、意义，以及分析汉语常用量词的用法；2. 研究泰国学习者经常发生汉语常用量词偏误的类型。研究结果发现，泰国学习者该掌握的汉语量词分为 8 种类型：1. 同音异形的量词，如：支（zhī）、只（zhī）、枝（zhī）2. 意义相近的量词，如：根（gēn）、支（zhī）、条（tiáo）3. 形近音异的量词，如：篇（piān）、遍（biàn）4. 同类对象使用的量词，如：用于动物名词的类型：条（tiáo）、只（zhī）、匹（pǐ）5. 感情色彩意义不同的量词，如：个（gè）和位（wèi）。6. 量词“个（gè）”的泛化。7. 度量量词，如：公里（gōnglǐ）、米（mǐ）。8. 不在上述组的量词，但出现在教科书和新汉语水平考试（HSK）1-6 级大纲，如：瓶（píng）、岁（suì）、倍（bèi）、层（céng）。

在研究泰国学习者经常发生汉语常用量词偏误的类型方面发现，意义相近的量词，如：栋（dòng）学习者的偏误率最高为91%，与所（suǒ）、家（jiā）和座（zuò）混淆使用。同类对象使用的量词，如：用于动物名词的

类型：条（**tiáo**）学习者的偏误率最高为48%，与只（**zhī**）混淆使用。同音异形的量词，如：棵（**kē**）学习者的偏误率为71%，与颗（**kē**）混淆使用。形近音异的量词，如：副（**fù**），学习者的偏误率为62%，与幅（**fú**）混淆混淆使用等。

关键词：意义与用法； 汉语量词； 泰国学习者

บทนำ

คำลักษณนามในภาษาจีนถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ยากในการเรียนไวยากรณ์จีน นักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนมักใช้ผิดอยู่เสมอ (Guō Xiǎopèi 郭晓沛, 2008) นักศึกษาต่างชาติควรใช้คำลักษณนามในภาษาจีนให้ถูกต้องเพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์ในการสื่อสารภาษาจีนทั้งด้านการพูดและการเขียน (Gān Jiǎcái 甘甲才, 2010) สาเหตุที่ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์การใช้คำลักษณนามในภาษาจีน เนื่องจากนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนมักจะใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง เช่น ผู้เรียนชาวไทยใช้คำลักษณนามคำว่า 个 (gè) ไม่ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 65.50 (Qiū Yǒngchūn 邱永春, 2011) ปัญหาของการใช้ลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้องในด้านอื่นๆ เช่น คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย เช่น คำว่า 根 (gēn) และคำว่า 条 (tiáo) คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง เช่น คำว่า 棵 (kē) และคำว่า 颗 (kē)

นอกจากนั้นหนังสือเรียนภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ ด้านการอธิบายเรื่องของไวยากรณ์เกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามนั้นมีน้อยมากและอธิบายไม่ละเอียดแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามก็มีน้อยมาก สามารถกล่าวได้ว่าหนังสือเรียนภาษาจีนกลางสำหรับชาวต่างชาติ ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนได้อย่างชัดเจน (Guō Xiǎopèi 郭晓沛, 2008) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่นักศึกษาไทยควรรู้ จำนวน 83 คำ ทั้งในด้านการแบ่งประเภท ความหมาย และหลักการใช้นอกจากนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่าในด้านการเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งการสอนคำลักษณนามภาษาจีนกลางก็เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาไทย ผู้วิจัยจึงได้มีการสำรวจการใช้คำลักษณนามของนักศึกษาไทยที่

มักใช้ไม่ถูกต้องและอธิบายถึงสาเหตุที่ใช้ไม่ถูกต้อง เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับนักศึกษาไทย และเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาคำลักษณนามภาษาจีนกลางต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อจำแนกประเภท ศึกษาความหมายและวิเคราะห์หลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่นักศึกษาไทยควรรู้และต้องใช้อย่าง
2. เพื่อศึกษาลักษณะความผิดพลาดของการใช้คำลักษณนามภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย

วิธีการวิจัย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ด้านการจำแนกประเภท ศึกษาความหมายและวิเคราะห์หลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่นักศึกษาไทยควรรู้และต้องใช้อย่าง

1.1 รวบรวมคำลักษณนามภาษาจีนในหนังสือแบบเรียนรายวิชาด้านการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน (综合课 Zōnghékè) ของนักศึกษาไทยใน จ.เชียงใหม่ ได้แก่ หนังสือเรียนภาษาจีนกลางสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชาวต่างชาติ (外汉语本科系列教材——汉语教程 Duìwài Hànyǔ Běnkē Xiliè Jjiàocái—Hànyǔ Jiàochéng) จำนวน 6 เล่ม ซึ่งมีคำลักษณนามจำนวน 71 คำ

1.2 รวบรวมคำลักษณนามในหนังสือแบบเรียนภาษาจีนเพื่อการใช้งานแนวใหม่ (新实用汉语课本 Xīn Shíyòng Hànyǔ Kèběn) จำนวน 5 เล่ม ซึ่งมีคำลักษณนามจำนวน 69 คำ

1.3 นำคำลักษณนามของหนังสือเรียนทั้งสองชุดในข้อ 1.1 และ 1.2 มาหาคำลักษณนามที่ซ้ำกัน ซึ่งมีจำนวน 47 คำ โดยนำคำลักษณนามที่ซ้ำกันนี้มาศึกษาวิจัย

1.4 รวบรวมคำลักษณนามภาษาจีนกลางที่ใช้ในการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแบบใหม่ ระดับ 1-6 จากหนังสือคู่มือการเตรียมสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแบบใหม่ 《新汉语水平考试大纲 (Xīn Hànyǔ Shuǐpíng Kǎoshì Dàgāng) 》 จำนวน 6 ซึ่งมีคำลักษณนามจำนวน 74 คำ

1.5 นำคำลักษณะนามของหนังสือเรียนทั้งสองชุดในข้อ 1.3 มาหาคำลักษณะนามที่ไม่ซ้ำกับคำลักษณะนามที่ใช้ในการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแบบใหม่ ในข้อ 1.4 ซึ่งมีคำที่ไม่ซ้ำกันจำนวน 36 คำ

1.6 นำคำลักษณะนามที่ซ้ำกันของหนังสือแบบเรียนทั้งสองชุดในข้อ 1.3 รวมกับคำลักษณะนามที่ใช้ในการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแบบใหม่ (โดยคัดเลือกเฉพาะคำที่ไม่ซ้ำกัน) ในข้อ 1.5 ซึ่งรวมแล้วมีจำนวน 83 คำ ดังนี้

点儿 (diǎnr)、个 (gè)、些 (xiē)、斤 (jīn)、块 (kuài)、(毛) (máo)、分 (fēn)、公斤 (gōngjīn)、位 (wèi)、件 (jiàn)、瓶 (píng)、本 (běn)、辆 (liàng)、张 (zhāng)、种 (zhǒng)、双 (shuāng)、岁 (suì)、刻 (kè)、米 (mǐ)、座 (zuò)、平方米 (píngfāngmǐ)、遍 (biàn)、次 (cì)、片 (piàn)、套 (tào)、条 (tiáo)、篇 (piān)、度 (dù)、公里 (gōnglǐ)、封 (fēng)、趟 (tàng)、声 (shēng)、束 (shù)、倍 (bèi)、棵 (kē)、只 (zhī)、幅 (fú)、句 (jù)、对 (duì)、段 (duàn)、份 (fèn)、颗 (kē)、匹 (pǐ)、顿 (dùn)、根 (gēn)、场 (chǎng)、股 (gǔ)、角 (jiǎo)、层 (céng)、一会儿 (yíhuìr)、页 (yè)、台 (tái)、朵 (duǒ)、群 (qún)、把 (bǎ)、册 (cè)、滴 (dī)、堆 (duī)、吨 (dūn)、回 (huí)、家 (jiā)、节 (jié)、届 (jiè)、类 (lèi)、粒 (lì)、批 (pī)、升 (shēng)、所 (suǒ)、项 (xiàng)、阵 (zhèn)、磅 (bàng)、串 (chuàn)、栋 (dòng)、番 (fān)、副 (fù)、挂

(guà)、毫米(háomǐ)、枚(méi)、艘(sōu)、枝(zhī)、支(zhī)、株(zhū)、幢(zhuàng)

1.7 นำคำลักษณะนามจำนวน 83 คำมาศึกษาวิจัย โดยใช้พจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) พจนานุกรมจีน-ไทย (现代汉泰词典 Xiàndài Hàn Tàì Cídiǎn) ของเจี๋ยรชย เอี่ยมวรเมธ พจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบันแปดร้อยคำ (现代汉语八百词 Xiàndài Hànyǔ Bābǎi Cí Cídiǎn) รวมทั้งพจนานุกรมสี่อเล็กทรอนิกส์ เช่น Easy Dict และเว็บไซต์ www.dict2u.com www.iciba.com www.dictall.com www.zdict.net www.zsbeike.com เพื่อรวบรวมข้อมูลในต่างๆ เช่น ด้านการแปลความหมาย การอธิบายหลักการใช้คำลักษณะนาม และการตัวอย่างประโยค เป็นต้น

1.8 วิเคราะห์เนื้อหา โดยรวบรวมผลการวิจัยด้านการวิเคราะห์ความหมาย หลักการใช้คำลักษณะนามภาษาจีน และยกตัวอย่างประโยค

2.ด้านการสำรวจลักษณะความผิดพลาดของการใช้คำลักษณะนามภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย และศึกษาสาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้คำลักษณะนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง

2.1 เก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนสาขาวิชาภาษาจีนในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 30 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 40 คน มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทิร์น จำนวน 8 คน มหาวิทยาลัยนอร์ทเชียงใหม่ จำนวน 5 คน และมหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 17 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน เพื่อเก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบการใช้คำลักษณะนามภาษาจีน

2.2 สำรวจประเภทของคำลักษณะนามภาษาจีนที่นักศึกษาไทยมักใช้ไม่ถูกต้อง

2.3 สำรวจปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคะแนนด้านการใช้คำลักษณะนามภาษาจีนของนักศึกษา เช่น ประสิทธิภาพด้านการเรียนภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยกับคะแนนของนักศึกษา เชื้อชาติกับคะแนนของนักศึกษา ระดับความรู้ภาษาจีน HSK กับคะแนนของนักศึกษา ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2560

ประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศจีนกับคะแนนของนักศึกษา เป็นต้น

2.4 วิเคราะห์สาเหตุที่นักศึกษาไทยที่ใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง

สรุปผลการวิจัย

1. ด้านการจำแนกประเภท ศึกษาความหมายและวิเคราะห์หลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่นักศึกษาไทยควรรู้และต้องใช้บ่อยๆ

จากการศึกษางานวิจัยของ Liú Yuèhuá děng (刘月华等, 2004) พบว่าคำลักษณนามภาษาจีนแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. คำลักษณนามที่เป็นหน่วยของคำนาม (名量词 Míng Liàngcí) แบ่งประเภทย่อยๆ ได้ 2 ประเภทคือ

1.1 คำลักษณนามที่เป็นคำเฉพาะ (专用量词 Zhuānyòng Liàngcí) แบ่งได้ 6 ประเภท คือ คำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำนามสามัญ (个体量词 Gètǐ Liàngcí) คำลักษณนามที่ใช้บอกลักษณะการอยู่รวมกัน เป็นกลุ่มหรือเป็นหมู่เพื่อแสดงจำนวนพหูพจน์ (集合量词 Jíhé Liàngcí) คำลักษณนามที่เป็นมาตราวัด (度量词 Dù Liàngcí) คำลักษณนามที่เป็นหน่วยของจำนวนที่ไม่แน่นอน (不定量词 Bú dìng Liàngcí) คำลักษณนามที่เป็นคำนามซึ่งใช้กับคำบอกจำนวนได้โดยตรง (准量词 Zhǔn Liàngcí) (เช่น 三年 sān nián) คำลักษณนามที่ประกอบกันตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป (复含量词 Fùhé Liàngcí)

1.2 คำลักษณนามที่มาจากคำประเภทอื่น (借用量词 Jièyòng Liàngcí) เช่น 三碗饭 sān wǎn fàn (ข้าว 3 碗)

2. คำลักษณนามที่เป็นหน่วยของคำกริยา (动量词 Dòngliàngcí) แบ่งเป็นประเภทย่อยๆ ได้ 2 ประเภทได้แก่ คำลักษณนามที่เป็นคำเฉพาะ (专用动量词

Zhuānyòng Dòngliàngcí) คำลักษณนามที่ยืมมาจากคำนาม (借用动量词 Jièyòng Dòngliàngcí)

การแบ่งประเภทคำลักษณนามข้างต้น เป็นการแบ่งประเภทตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ แต่ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีของ Zhāng Bó (张博, 2007) เกี่ยวกับการแบ่งประเภทคำที่ นักศึกษาต่างชาตินิยมใช้สับสน มาแบ่งประเภทคำลักษณนามภาษาจีนที่นักศึกษาไทยควรรู้และ ต้องใช้บ่อยๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการแบ่งประเภทคำที่มักใช้สับสนของ Zhāng Bó (张博, 2007) นี้เหมาะสมกับนักศึกษาไทย เนื่องจากสามารถเปรียบเทียบคำลักษณนามที่มัก ใช้สับสนได้อย่างชัดเจน เช่น คำ ลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง คำพ้องความหมาย และคำที่มี ตัวอักษรคล้ายกัน เป็นต้น โดยศึกษาข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) พจนานุกรมจีน-ไทย (现代汉泰词典 Xiàndài Hàntài Cídiǎn) พจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบันแปดร้อยคำ (现代汉语八百词 Xiàndài Hànyǔ Bābǎi Cí Cídiǎn) รวมทั้งพจนานุกรมสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น Easy Dict และเว็บไซต์ www.dict2u.com www.iciba.com www.dictall.com www.zdict.net www.zsbeike.com ซึ่งจำแนกประเภทคำลักษณนามได้ดังนี้

ประเภทที่ 1 คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง เช่น

1.1 支 (zhī)、只 (zhī)、枝 (zhī)

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
支 (zhī)	ใช้กับขบวนหรือทีม	一支球队 yì zhī qiú duì	ฟุตบอล 1 <u>ทีม</u>
	ใช้กับเพลง	一支歌 yì zhī gē	เพลง 1 <u>เพลง</u>
	ใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะยาวหรือเป็นทรงกระบอก	一支笔 yì zhī bǐ	ปากกา 1 <u>ตัว</u>
枝 (zhī)	ใช้กับช่อดอกไม้ที่ติดกับกิ่ง	一枝梅花 yì zhī méihuā	ดอกเหมย 1 <u>กิ่ง</u>
	ใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะยาวหรือเป็นทรงกระบอก	一枝笔 yì zhī bǐ	ปากกา 1 <u>ตัว</u>

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
只 (zhī)	ใช้กับสัตว์ปีก แมลง สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม	一只鸡 yì zhī jī	ไก่ 1 ตัว
	ใช้กับสิ่งของเครื่องใช้ เช่น สิ่ง ตกกร้า	一只箱子 yì zhī xiāngzi	ลัง 1 ลัง
	ใช้กับเรือ	一只小船 yì zhī xiǎo chuán	เรือเล็ก 1 ลำ

ตารางที่ 1 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 支 (zhī)、只 (zhī)、枝 (zhī)

1.2 颗 (kē)、棵 (kē)

คำ ลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
颗 (kē)	ใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะกลมหรือเป็นเม็ด	一颗珠子 yì kē zhūzi	ไข่มุก 1 เม็ด
	ใช้กับอวัยวะของคนหรือสัตว์ที่มีลักษณะกลม	一颗心脏 yì kē xīnzàng	หัวใจ 1 ดวง
	ใช้กับตะปู เข็มหมุด ตราประทับ	一颗钉子 yì kē dīngzi	ตะปู 1 อัน
棵 (kē)	ใช้กับพืช โดยมีความหมายว่า “ต้น”	一棵树 yì kē shù	ต้นไม้ 1 ต้น

ตารางที่ 2 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 颗 (kē)、棵 (kē)

ประเภทที่ 2 คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย เช่น

2.1 根 (gēn)、支 (zhī)、条 (tiáo)

ความหมายและหลักการใช้ที่คล้ายกันของทั้งสามคำนี้ คือ ใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะยาวหรือเป็นกระบอก โดยมีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน ดังนี้

คำ ลักษณะนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
根 (gēn)	ใช้กับสิ่งของที่ยาวเป็นแท่งซึ่งเป็นของแข็ง ภายในกลวงได้	一根竹子 yì gēn zhúzi	ไม้ไผ่ 1 ลำ
支 (zhī)	ใช้กับของที่ยาวเป็นแท่งตรงหรือทรงกระบอก	一支笔 yì zhī bǐ	ปากกา 1 ด้าม
条 (tiáo)	ใช้กับสิ่งของ สัตว์ หรืออวัยวะที่มีลักษณะยาว อ่อนนุ่ม ขดงอได้	一条蛇 yì tiáo shé	งู 1 ตัว
		两条腿 liǎng tiáo tuǐ	ขา 2 ข้าง

ตารางที่ 3 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 根 (gēn)、支 (zhī)、条 (tiáo)

2.2 对 (duì)、双 (shuāng)、副 (fù)

สามคำนี้มีวิธีการใช้ที่คล้ายกัน คือ ใช้กับคนหรือสิ่งของที่มีเป็นคู่ แต่มีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน ดังนี้

คำลักษณะนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
对 (duì)	ใช้กับคนหรือสิ่งของที่เป็นคู่ โดยไม่ใช่ ของที่เป็นคู่กันโดยธรรมชาติ	一对花瓶 yì duì huāpíng	แจกันดอกไม้ 1 คู่
		一对石狮 yì duì shí shīzi	สิงโตหิน 1 คู่
双 (shuāng)	ใช้กับสิ่งของหรืออวัยวะที่เหมือนกัน และเป็นของที่เป็นคู่กันโดยธรรมชาติ	一双筷子 yì shuāng kuàizi	ตะเกียบ 1 คู่
		一双手套 yì shuāng shǒutào	ถุงมือ 1 คู่
副 (fù)	ใช้กับสิ่งของที่รวมเป็นชุด เป็นคู่ และใช้กับ กับสิ่งของที่มีมากกว่าสองอย่างรวมกันเป็นชุด	一副麻将 yì fù májiàng	ไพ่นกกระจอก 1 ชุด
		一副碗筷 yì fù wǎn kuài	ชามกับตะเกียบ 1 ชุด

ตารางที่ 4 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 对 (duì)、双 (shuāng)、副 (fù)

2.3 遍 (biàn)、次 (cì) 趟 (tàng)

สามคำนี้มีวิธีการใช้ที่คล้ายกัน คือ ใช้กับจำนวนครั้งของกระทำแต่มีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน ดังนี้

คำลักษณะนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
遍 (biàn)	ใช้กับจำนวนครั้งของกระทำที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบ มีความหมายว่า รอบหรือครั้ง	我把电视剧从头到尾看了一遍。 Wǒ bǎ diànshìjù cóng tóu dào wěi kàn le yí biàn.	ฉันดูละครโทรทัศน์ตั้งแต่ต้นจนจบ ดูแล้ว 1 ครั้ง
次 (cì)	ใช้กับจำนวนครั้งของกระทำที่เกิดขึ้นซ้ำ มีความหมายว่า รอบหรือครั้ง	这部电视剧我看了三次才看完一遍。 Zhè bù diànshìjù wǒ kàn le sān cì cái kàn wán yí biàn.	ละครโทรทัศน์เรื่องนี้ฉันดูแล้ว 3 รอบ ถึงจะดูจบ 1 ครั้ง
趟 (tàng)	ใช้กับจำนวนครั้งของกระทำที่เกี่ยวกับการเดินทางไปกลับ มีความหมายว่า รอบหรือครั้ง	今年，我去了三趟上海。 Jīnnián, wǒ qù le sān tàng Shànghǎi.	ปีนี้ฉันไปเซี่ยงไฮ้แล้ว 3 ครั้ง

ตารางที่ 5 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 遍 (biàn)、次 (cì) 趟 (tàng)

ประเภทที่ 3 คำลักษณะนามที่ตัวอักษรคล้ายกันแต่มีความหมายและหลักการใช้ต่างกัน เช่น

3.1 篇 (piān)、遍 (biàn)

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
篇 (piān)	ใช้กับกระดาษ หรือแผ่นกระดาษของหนังสือ (โดย 1 แผ่น เท่ากับ 2 หน้า)	三篇纸 sān piān zhǐ	กระดาษ 3 <u>แผ่น</u>
	ใช้กับบทความ วิทยานิพนธ์ เป็นต้น	一篇文章 yì piān wénzhāng	บทความ 1 <u>ฉบับ</u>
	ใช้กับคำพูด	一篇演说 yì piān yǎnshuō	คำปราศรัย 1 <u>ตัว</u>
遍 (biàn)	ใช้กับจำนวนครั้งของกระทำที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบ แปลว่า รอบหรือครั้ง	看一遍 kàn yì biàn	ดู 1 <u>รอบ</u>

ตารางที่ 6 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 篇 (piān)、遍 (biàn)

3.2 副 (fù)、幅 (fú)

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
副 (fù)	ใช้กับสิ่งของที่มีสองอัน หรือหลายอันรวมเป็นชุด มีความหมายว่า “ชุด/คู่”	一副耳机 yì fù ěrhuán	ต่างหู 1 <u>คู่</u>
		一副麻将 yì fù májiàng	ไพ่กกระจอก 1 <u>ชุด</u>
幅 (fú)	ใช้กับผ้า ภาพวาด หรือสภาพการณ์ที่เป็นนามธรรม	一幅画 yì fú huà	ภาพวาด 1 <u>แผ่น</u>
		一幅布帛 yì fú bùbo	ผ้า 1 <u>ผืน</u>

ตารางที่ 7 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 副 (fù)、幅 (fú)

ประเภทที่ 4 คำนามประเภทเดียวกันแต่ใช้คำลักษณนามที่ไม่เหมือนกัน

เช่น คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทสัตว์ต่างๆ ได้แก่ 条 (tiáo)、只 (zhī)、匹 (pǐ)

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
条 (tiáo)	ใช้กับสัตว์ที่มีลำตัวยาวๆ	一条鱼 yì tiáo yú	ปลา 1 ตัว
		一条蛇 yì tiáo shé	งู 1 ตัว
只 (zhī)	ใช้กับสัตว์ปีกและสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม	一只鸡 yì zhī jī	ไก่ 1 ตัว
		一只小鸟 yì zhī xiǎo niǎo	ลูกนก 1 ตัว
匹 (pǐ)	ใช้กับสัตว์ที่เป็นพาหนะขนส่ง	一匹马 yì pǐ mǎ	ม้า 1 ตัว

ตารางที่ 8 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 条 (tiáo) 、只 (zhī) 、匹 (pǐ)

ประเภทที่ 5 คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย แต่มีความหมายในเชิงความรู้สึกที่แตกต่างกัน ได้แก่ คำว่า 个 (gè) และ 位 (wèi) ในความหมายที่ใช้กับจำนวนคน

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
个 (gè)	ใช้กับคน มีความหมายเชิงเป็นกลาง	一个人 yí gè rén	คน 1 คน
		一个小孩 yí gè xiǎohái	เด็ก 1 คน
位 (wèi)	ใช้กับคนที่มีความหมายทางสังคม และคนที่เคารพนับถือหรือให้เกียรติ มีความหมายเชิงบวก	一位老师 yí wèi lǎoshī	ครู 1 ท่าน
		一位领导 yí wèi lǐngdǎo	ผู้นำ 1 ท่าน

ตารางที่ 9 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 个 (gè) และ 位 (wèi)

ประเภทที่ 6 คำลักษณนามที่มีการใช้หลากหลาย ได้แก่ คำว่า 个 (gè) สามารถ
สรุปการใช้ได้ ดังนี้

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
个 (gè)	ใช้กับคำนามเฉพาะ	一个人 yí gè rén	คน 1 คน
		一个东西 yí gè dōngxi	สิ่งของ 1 อย่าง
		一个国家 yí gè guójiā	ประเทศ 1 ประเทศ
	ใช้กับคำนามที่มีคำลักษณนามมาใช้คู่กัน โดยเฉพาะ	一个 (颗) 纽扣 yí gè (kē) niǚkòu	กระดุม 1 เม็ด
		一个 (家) 工厂 yí gè (jiā) gōngchǎng	โรงงาน 1 แห่ง
	ใช้กับคำนามที่เป็นนามธรรมได้	一个原因 yí gè yuányin	สาเหตุ 1 ข้อ
	ใช้กับคำกริยา แสดงถึงการเกิดขึ้นอย่าง รวดเร็วหรือทันทีทันใด	一个跟头栽了下来。	ล้มหกคะเมนตีลังกากลางมา
		yí gè gēntou zāi le xià lí.	ทันที
	ใช้กับคำกริยา เพื่อแสดงถึงจำนวน โดยประมาณ	这场雪要下个三四天。Zhè chǎng xuě yào xià gè sān sì tiān.	หิมะครั้งนี้ต้องตกประมาณสามสี่วัน
有个心事 yǒu gè xīnshì		มีความในใจเรื่องหนึ่ง	
ใช้ระหว่างคำกริยากับคำคุณศัพท์หรือหน่วย เสริมกริยา เพื่อแสดงถึงสภาพของกริยา	吃个饱 chī gè bǎo	กินจนอิ่ม	
	说个清楚 shuō gè qīngchū	พูดอย่างชัดเจน	

ตารางที่ 10 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 个 (gè)

ประเภทที่ 7 คำลักษณนามที่แสดงหน่วยการวัดต่างๆ

ตารางที่ 11 ความหมายและหลักการใช้คำที่แสดงหน่วยการวัดต่างๆ

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
公里 (gōnglǐ)	เป็นหน่วยบอกระยะทาง ความยาว มี ความหมายว่า กิโลเมตร	他跑了四公里。 Tā pǎo le sì gōnglǐ.	เขารunning 4 กิโลเมตร
斤 (jīn)	เป็นหน่วยบอกน้ำหนัก มีความหมายว่า ครึ่งกก.	一斤苹果 yì jīn píngguǒ	แอปเปิ้ลครึ่งกิโลกรัม
分 (fēn)	เป็นหน่วยบอกเวลา หมายถึง นาที	十五分 shí wǔ fēn	15 นาที

ประเภทที่ 8 คำลักษณนามอื่นๆ ที่ไม่จัดอยู่ในกลุ่มข้างต้น แต่ปรากฏในแบบเรียนและหนังสือเตรียมสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) ระดับ 1-6 ได้แก่ 瓶 (píng)、岁 (suì)、倍 (bèi)、层 (céng)

คำลักษณนาม	ความหมายและหลักการใช้	ตัวอย่าง	คำแปลไทย
瓶 (píng)	ใช้กับของเหลว ของที่เป็นผงหรือเม็ด โดยมี ความหมายว่า ขวด	一瓶水 yì píng shuǐ	น้ำ 1 ขวด
岁 (suì)	ใช้กับอายุของคนหรือสัตว์ โดยแปลว่า ปีหรือ ขวบ	三 岁 的 小 孩 儿 sān suì de xiǎo hái	เด็กอายุ 3 ขวบ
倍 (bèi)	ใช้กับจำนวนที่เพิ่มขึ้นเท่าตัว โดยแปลว่า เท่า	产 量 增 长 三 倍 。 chǎn liàng zēngzhǎng sān bèi.	ผลผลิตเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่า
层 (céng)	ใช้กับสิ่งก่อสร้าง หรือสิ่งของที่ซ้อนกันเป็น ชั้นๆ	五 层 大 楼 wǔ céng dà lóu	ตึกใหญ่ 5 ชั้น

ตารางที่ 11 ความหมายและหลักการใช้คำว่า 瓶 (píng)、岁 (suì)、倍 (bèi)、层 (céng)

2. ด้านการสำรวจลักษณะความผิดพลาดของการใช้คำลักษณนามภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย และศึกษาสาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบพบว่า คำลักษณนามภาษาจีนที่นักศึกษาไทย วิชาเอกภาษาจีน ของมหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 100 คน มักใช้ไม่ถูกต้อง แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

ประเภทที่ 1 คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย เช่น

1.1 คำว่า 栋 (dòng) นักศึกษาใช้ผิดมากที่สุดร้อยละ 91 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 所 (suǒ)、家 (jiā) และ 座 (zuò) ดังนี้

(1) * 我听说他买了一所/家/座 别墅。

*Wǒ tīng shuō tā mǎi le yì suǒ/ jiā/ zuò biéshù.

ฉันได้ยินมาว่าเขาซื้อคฤหาสน์หนึ่งหลัง

จากการค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) และพจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน 800 คำ (现代汉八百词词典 Xiàndài Hànyǔ Bābǎi Cí Cídiǎn) พบว่า ทั้ง 4 คำนี้มีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน คือ คำว่า 栋 (dòng) จะใช้กับ 楼 lóu (อาคาร) 房子 fángzi (บ้านเรือน) ได้เท่านั้น คำว่า 所 (suǒ) จะใช้กับ 学校 xuéxiào (โรงเรียน) และ 医院 yīyuàn (โรงพยาบาล) คำว่า 家 (jiā) ใช้กับอาคารในรูปแบบของกิจการธุรกิจ เช่น 商店 shāngdiàn (ร้านค้า) 百货大楼 bǎihuò dàilóu (ห้างร้าน) คำว่า 座 (zuò) ใช้กับอาคาร สิ่งก่อสร้าง หรือสิ่งที่เกิดโดยธรรมชาติที่เน้นลักษณะภายนอกที่ดูแล้วใหญ่ เคลื่อนย้ายไม่ได้ เช่น 山 shān (ภูเขา) 城市 chéngshì (เมือง) 雕像 diāoxiàng (รูปปั้น) เป็นต้น คำว่า 栋 (dòng) จะใช้กับอาคารและบ้านเรือนได้เท่านั้น ซึ่งในข้อนี้จะต้องใช้คำว่า 栋 (dòng) เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1.2 คำว่า 支 (zhī) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 84 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 条 (tiáo) และ 根 (gēn) ดังนี้

(2) *一条/根 牙膏 *yì tiáo/gēn yáɡāo ยาสีฟันหนึ่งหลอด

จากการค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) และพจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน 800 คำ (现代汉八百词词典 Xiàndài Hànyǔ Bābǎi Cí Cídiǎn) พบว่า ทั้ง 3 คำนี้มีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน คือ คำว่า 条 (tiáo) ใช้กับสิ่งของ สัตว์ หรืออวัยวะที่มีลักษณะยาวๆ มีลักษณะอ่อนนุ่มที่สามารถขดงอได้ เช่น 领带 lǐngdài (เนคไทด์) 裙子 qúnzi (กระโปรง) 裤子 kùzi (กางเกง) 蛇 shé (งู) 鱼 yú (ปลา) 腿 tuǐ (ขา) คำว่า 根 (gēn) ใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะยาว ส่วนมากเป็นของแข็ง และมีรูปทรงปริมาตร เช่น 柱子 zhùzi (เสา) และสามารถใช้กับ 毛 máo (ขน) หรือ 头发 tóufa (เส้นผม) ได้ คำว่า 支 (zhī) ใช้กับสิ่งของที่ยาวๆ เป็นแท่งตรง หรือเป็นทรงกระบอก เช่น 笔 bǐ (ปากกา) 笛子 dízi (ขลุ่ย) 蜡烛 làzhú (เทียน) เป็นต้น ดังนั้นคำที่ถูกต้องสำหรับข้อนี้คือคำว่า 支 (zhī) เพราะ 牙膏 yáɡāo (ยาสีฟัน) มีลักษณะเป็นแท่งตรง หรือเป็นทรงกระบอก

1.3 คำว่า 片 (piàn) นักศึกษาใช้ผิด ร้อยละ 82 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 块 (kuài) และ 颗 (kē) ดังนี้

(3) *一块/颗 真心 *yì kuài/kē zhēnxīn จิตใจที่เต็มไปด้วยน้ำใสใจจริง

คำว่า 块 (kuài) พจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) ได้กล่าวถึงวิธีการใช้ไว้ว่า จะใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะเป็นก้อนหรือเป็นแผ่น เช่น 饼干 bǐnggān (คุกกี้) 面包 miànbāo (ขนมปัง) 肉 ròu (เนื้อสัตว์) 冰 bīng (น้ำแข็ง) เป็นต้น

คำว่า 颗 (kē) จะใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะกลมหรือเป็นเม็ดๆ มีความหมายว่า เม็ด เช่น ใช้กับ 珍珠 zhēnzhū (ไข่มุก) 钻石 zuànshí (เพชร) 花生米 huāshēngmǐ (ถั่วลิสง) นอกจากนี้ ยังใช้กับอวัยวะในร่างกายคนได้ เช่น 心 xīn (หัวใจ) 牙齿 yáchǐ (ฟัน) เป็นต้น

คำว่า 片 (piàn) จะใช้กับสิ่งของที่เป็นแผ่นที่มีลักษณะราบเรียบและบาง ส่วนมากเป็นของที่ไม่ได้ทำจากกระดาษ เช่น ใช้กับ 叶子 yèzi (ใบไม้) 面包 miànbāo (ขนมปัง) และยังใช้ได้กับสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ใช้กับทิวทัศน์ บรรยากาศ เสียง ภาษา สภาวะทางอารมณ์และจิตใจ เช่น 一片新气象 yí piàn xīn qìxiàng (เต็มไปด้วยบรรยากาศที่ใหม่) เป็นต้น ดังนั้นคำที่ถูกต้องสำหรับข้อนี้คือคำว่า 片 (piàn)

1.4 คำว่า 趟 (tàng) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 81 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 次 (cì) ดังนี้

(4) *他出一次差。 *Tā chū yí cì chāi. เขาไปทำงานนอกสถานที่ครั้งหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าคำลักษณนาม 次 (cì) และคำว่า 趟 (tàng) มีวิธีการใช้ที่มีส่วนคล้ายกัน คือ ใช้กับการบอกจำนวนครั้งของกระทำ โดยจะแปลว่า รอบ/ครั้ง แต่ทั้ง 2 คำนี้มีการใช้ที่แตกต่างกัน โดยพจนานุกรมจีน-ไทย (现代汉泰词典 Xiàndài Hàntài Cídiàn) ได้กล่าวถึงวิธีการใช้ไว้ว่า คำว่า 次 (cì) ใช้กับการบอกจำนวนครั้งของกระทำหรือเรื่องราวต่างๆ ที่สามารถทำซ้ำหรือเกิดขึ้นซ้ำได้ แต่ถ้าผู้พูดเจตนาเน้นที่จำนวนครั้งของการกระทำที่เกี่ยวกับการเดินทางไปกลับ ควรจะใช้คำว่า 趟 (tàng) "ไม่ควรใช้คำว่า 次 (cì)" และมักจะมีการใช้ที่แสดงถึงการกระทำที่เกี่ยวกับการเดินทางด้วย กริยาที่นิยมใช้ เช่น “来 lái(มา)” “去 qù(ไป)” “跑 pǎo(วิ่ง)” “走 zǒu(ไป)” “回 huí(กลับ)” “出差 chūchāi (ไปทำงานนอกสถานที่)” เป็นต้น ดังนั้นคำที่ถูกต้องที่สุดสำหรับข้อนี้คือคำว่า 趟 (tàng) เพราะเป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการเดินทาง

1.5 คำว่า 道 (dào) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 78 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 顿 (dùn) ดังนี้

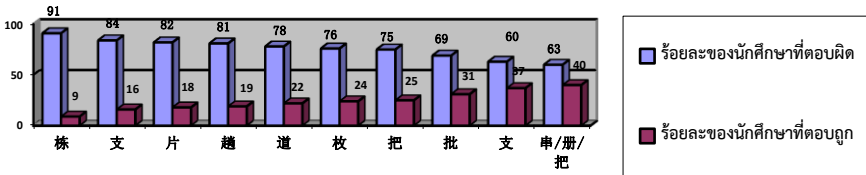
(5) *饭馆里的餐桌上四顿了菜。* Fànguǎn lǐ de cānzhuō shàng le sì dùn cài. โต๊ะอาหารในร้านอาหารยกอาหารขึ้นโต๊ะแล้วสี่อย่าง

จะเห็นได้ว่าคำลักษณนาม 顿 (dùn) และ 道 (dào) มีวิธีการใช้ที่มีส่วนคล้ายกัน คือ ใช้กับอาหารได้ แต่ทั้ง 2 คำนี้มีการใช้ที่แตกต่างกัน คือ คำว่า 顿 (dùn) พจนานุกรมจีน-ไทย (现代汉泰词典 Xiàndài Hàntài Cídiǎn) ได้กล่าวถึงวิธีการใช้ไว้ว่า ใช้กับจำนวนครั้งหรือมือในการรับประทานอาหาร (เช่น 一天吃三顿饭 yì tiān chī sān dùn fàn หนึ่งวันกินข้าว 3 มื้อ) แต่คำว่า 道 (dào) สามารถใช้กับแม่น้ำ (เช่น 一道河 yí dào hé แม่น้ำสายหนึ่ง) ใช้กับคำสั่งหรือหัวข้อ (เช่น 一道题 yí dào tí โจทย์หนึ่งข้อ) และใช้กับจำนวนครั้งของการเปลี่ยนน้ำ (เช่น 换一道水 huàn yí dào shuǐ เปลี่ยนน้ำหนึ่งครั้ง) หรือจำนวนครั้งของการยกอาหารขึ้นโต๊ะ (เช่น 上一道菜 shàng yí dào cài ยกอาหารขึ้นโต๊ะหนึ่งอย่าง) เป็นต้น ดังนั้นคำที่ถูกต้องสำหรับข้อนี้คือคำว่า 道 (dào)

นอกจากนั้น ยังมีคำลักษณนามอื่นๆ ที่นักศึกษาไทยใช้ผิดในอัตราค่อนข้างสูง เช่น คำว่า 枚 (méi) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 76 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 颗 (kē) คำว่า 把 (bǎ) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 75 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 根 (gēn) และ 条 (tiáo) คำว่า 批 (pī) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 69 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 趟 (tàng) และ 类 (lèi) คำว่า 支 (zhī) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 63 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 块 (kuài) และ 条 (tiáo) คำว่า 串 (chuàn) โดยสับสนกับการใช้คำว่า 堆 (duī) และ 群

(qún) คำว่า 册 (cè) โดยสับสนกับการใช้คำว่า 本 (běn) และคำว่า 把 (bǎ) โดยสับสนกับการใช้คำว่า 块 (kuài) นักศึกษาใช้ผิดในอัตราส่วนที่เท่ากัน คือ ร้อยละ 60 ซึ่งสามารถสรุปข้อมูลโดยเรียงลำดับจากร้อยละของการใช้ไม่ถูกต้องจากมากไปน้อย ได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 การใช้คำลักษณะนามที่เป็นคำพ้องความหมายของนักศึกษา

ประเภทที่ 2 คำนามประเภทเดียวกัน แต่ใช้คำลักษณะนามที่ไม่เหมือนกัน เช่น

2.1 คำว่า 条 (tiáo) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 48 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 只 (zhī) ดังนี้

(6) *我看见了一只蛇。 *Wǒ kàn jiàn le yì zhī shé ฉันมองเห็นงูตัวหนึ่ง

คำว่า 只 (zhī) ใช้กับสัตว์ ส่วนมากจะหมายถึงสัตว์ปีก แมลง และสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เช่น 鸡 jī (ไก่) 兔 tù (กระต่าย) 猫 māo (แมว) 老虎 lǎohǔ (เสือ) 蜜蜂 mìfēng (ผึ้ง)

คำว่า 条 (tiáo) ใช้กับสัตว์ที่มีลักษณะลำตัวยาวๆ ลำตัวโค้งงอได้ เช่น 鱼 yú (ปลา) 蛇 shé (งู) 蚯蚓 qiūyǐn (ไส้เดือน) เป็นต้น สาเหตุที่นักศึกษาใช้ผิดเพราะ คำนามประเภทสัตว์ต่างๆ ส่วนมากจะใช้คำว่า 只 (zhī) นักศึกษาจึงเข้าใจว่าคำว่า 条 (tiáo) ใช้ลักษณะนามคำว่า 只 (zhī) ได้เช่นกัน

2.2 คำว่า 条 (tiáo) และ 匹 (pǐ) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 21 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 只 (zhī) ดังนี้

(7) *小明家有两只鱼和四只马。

*Xiǎomíng jiā yǒu liǎng zhī yú hé sì zhī mǎ.

บ้านของเสี่ยวหมิงมีปลาสองตัวและมีม้าสี่ตัว

จากตัวอย่างที่ 7 ร้อยละของการใช้ลักษณะนามผิดนั้นมีน้อย แสดงว่าลักษณะนามของคำว่าปลาและม้านั้นไม่เป็นปัญหาแก่นักศึกษาไทย โดยคำว่า 鱼 yú (ปลา) จะใช้ลักษณะนามคำว่า 条 (tiáo) เพราะใช้กับสัตว์ที่มีลักษณะลำตัวยาว และลำตัวโค้งงอได้ และคำว่า 马 mǎ (ม้า) จะใช้ลักษณะนามคำว่า 匹 (pǐ) เพราะคำว่า 匹 (pǐ) ใช้กับใช้กับสัตว์ที่เป็นพาหนะขนส่ง เช่น ม้า ล่อ ลา อูฐ เป็นต้น

2.3 คำว่า 束 (shù) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 43 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 朵 (duǒ) ดังนี้

(8) *他买来的这朵花有一股清香味。

*Tā mǎi lái de zhè duǒ huā yǒu yí gǔ qīngxiāng wèi.

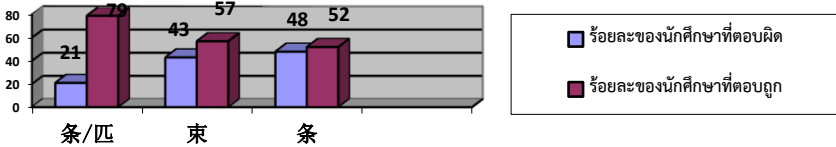
ดอกไม้ช่อนี้ที่เขาซื้อมามีกลิ่นหอมอ่อนๆ

คำว่า 朵 (duǒ) และ 束 (shù) สามารถใช้กับคำนามประเภทดอกไม้ได้ และจากการค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) และพจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน 800 คำ (现代汉八百词词典 Xiàndài Hànyǔ Bābǎi Cí Cídiǎn) ทั้ง 2 คำนี้มีหลักการใช้ที่แตกต่างกันคือ

คำว่า 朵 (duǒ) ใช้บอกจำนวนของดอกไม้ จะมีความหมายว่า ดอก ส่วนคำว่า 束 (shù) ใช้กับสิ่งของที่มีมัดหรือรัดเข้าด้วยกัน หากใช้กับดอกไม้ จะมีความหมายว่า ช่อ แต่ความหมายในข้อนี้คือหมายความว่าช่อ ดังนั้นจะต้องใช้คำว่า 束 (shù) จากการสำรวจ

เกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามกับคำนามประเภทเดียวกันของนักศึกษาไทย สามารถสรุปข้อมูลเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 การใช้คำลักษณนามกับคำนามประเภทเดียวกันของนักศึกษา

ประเภทที่ 3 คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง แต่มีการเขียนและความหมายที่ต่างกัน เช่น

3.1 คำว่า 棵 (kē) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 71 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 颗 (kē) ดังนี้

(9) *这几颗树都是香蕉树。

*Zhè jǐ kē shù dōu shì xiāngjiāo shù.

ต้นไม้เหล่านี้คือต้นกล้วยทั้งหมด

3.2 คำว่า 颗 (kē) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 70 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 棵 (kē) ดังนี้

(10) *他吃了几棵花生米。

*Tā chī le jǐ kē huāshēngmǐ.

เขากินถั่วลิสงประมาณ 2-3 เม็ด

คำว่า 棵 (kē) ใช้กับพืช เช่น 一棵树 yì kē shù (ต้นไม้ 1 ต้น) 一棵草 yì kē cǎo (หญ้า 1 ต้น)

คำว่า 颗 (kē) ใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะเป็นเม็ดหรือมีลักษณะกลม เช่น 一颗珠子 yì kē zhūzi (ไข่มุก 1 เม็ด) 一颗黄豆 yì kē huángdòu (ถั่วเหลือง 1 เม็ด) เป็นต้น สาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้ผิด คือ ขาดความรู้เรื่องตัวอักษรจีน เนื่องจากทั้งสองคำนี้เป็นคำพ้องเสียง และตัวอักษรคล้ายกัน นักศึกษาจึงสับสนและใช้ผิดค่อนข้างเยอะ

3.3 คำว่า 枝 (zhī) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 36 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 支 (zhī) ดังนี้

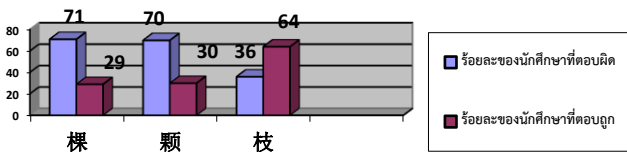
(11) *他送给我一支玫瑰花。

*Tā sòng gěi wǒ yì zhī méiguīhuā.

เขาส่งดอกกุหลาบให้ฉันหนึ่งดอก

คำว่า 支 (zhī) และ 枝 (zhī) ออกเสียงเหมือนกัน แต่มีการเขียนและมีความหมายที่ต่างกัน และจากการค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) และพจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน 800 คำ (现代汉八百词词典 Xiàndài Hànyǔ Bā Bǎi Cí Cídiǎn) ทั้ง 2 คำนี้มีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน คือ คำว่า 支 (zhī) จะใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะยาวหรือเป็นทรงกระบอก เช่น 笔 bǐ (ปากกา) 牙签 yáqiān (ไม้จิ้มฟัน) ส่วนคำว่า 枝 (zhī) นอกจากใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะยาวหรือเป็นทรงกระบอกแล้ว ยังสามารถใช้กับช่อดอกไม้ที่ติดกับกิ่ง ดังนั้นคำตอบที่ถูกต้องคือคำว่า 枝 (zhī) สาเหตุที่นักศึกษาใช้ผิด คือ ขาดความรู้เรื่องตัวอักษรจีน เนื่องจากคำลักษณะนามทั้งสองคำนี้เป็นคำพ้องเสียงและตัวอักษรคล้ายกัน นักศึกษาบางส่วนจึงสับสนและใช้ผิด โดยสามารถสรุปข้อมูลเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 การใช้คำลักษณะนามที่เป็นคำพ้องเสียงของนักศึกษา

ประเภทที่ 4 คำลักษณะนามที่ตัวอักษรคล้ายกันแต่มีความหมายและหลักการใช้ต่างกัน เช่น

4.1 คำว่า 副 (fù) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 62 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 幅 (fú) ดังนี้

(12) *他给妈妈买了一幅手套。

*Tā gěi māmā mǎi le yì fú shǒutào.

เขาซื้อถุงมือให้แม่หนึ่งคู่

4.2 คำว่า 幅 (fú) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 42 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 副 (fù) ดังนี้

(13) *爸爸买了一副中国画。

*Bàba mǎi le yì fù Zhōngguó huà.

พ่อซื้อรูปภาพจีนหนึ่งรูป

คำว่า 幅 (fú) จะใช้กับผ้า หรือภาพวาด เช่น 一幅画 yì fú huà (ภาพวาด 1 แผ่น) 一幅布帛 yì fú bùbó (ผ้า 1 ผืน) เป็นต้น

คำว่า 副 (fù) ใช้กับสิ่งของที่ถูกมองว่าเป็นชุดๆ ซึ่งอาจเป็นสิ่งของที่มีสองอันและนำมารวมเป็นชุด เช่น 手套 shǒutào (ถุงมือ) 耳环 ěrhuan (ต่างหู) หรือสิ่งของที่มีหลายอันแล้วนำมารวมเป็นชุด เช่น 麻将 májiàng (ไพ่กกระจอก) เป็นต้น ดังนั้น ตัวอย่างที่ 12 จึงต้องใช้คำว่า 副 (fù) และตัวอย่างที่ 13 จึงต้องใช้คำว่า 幅 (fú)

4.3 คำว่า 篇 (piān) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 42 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 遍 (biàn) ดังนี้

(14) *老师让我写一遍文章。

*Lǎoshī ràng wǒ xiě yí biàn wénzhāng.

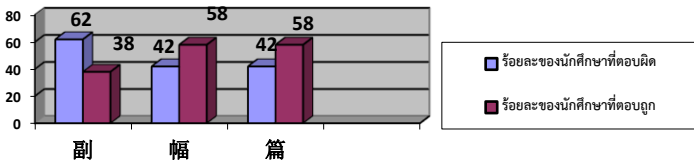
ครูให้ฉันเขียนบทความหนึ่งบท

คำว่า 篇 (piān) และคำว่า 遍 (biàn) เป็นคำลักษณะนามที่ตัวอักษรคล้ายกัน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาใช้ผิดคือขาดความรู้เรื่องตัวอักษรจีน จากการค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) ทั้ง 2 คำนี้มีหลักการใช้ที่แตกต่างกัน คือ

คำว่า 遍 (biàn) ใช้กับการบอกจำนวนครั้งของกระทำที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบ มีความหมายว่า รอบหรือครั้ง

คำว่า 篇 (piān) ใช้กับกระดาษ หรือแผ่นกระดาษของหนังสือ โดยมีความหมายว่า แผ่น (โดย 1 แผ่น เท่ากับ 2 หน้า) และใช้กับบทความ วิทยานิพนธ์ นวนิยาย หนังสือราชการ บันทึกประจำวัน โดยมีความหมายว่า ฉบับ หรือ เล่ม ดังนั้นคำตอบที่ถูกต้องคือคำว่า 篇 (piān) โดยสามารถสรุปข้อมูลเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 4 การใช้คำลักษณะนามที่ตัวอักษรคล้ายกันแต่มีความหมายและหลักการใช้ต่างกันของนักศึกษา

ประเภทที่ 5 คำลักษณะนามที่เป็นคำพ้องความหมาย แต่มีความหมายในเชิงความรู้สึกที่แตกต่างกัน เช่น

นักศึกษาใช้คำว่า 个 (gè) ผิดร้อยละ 52 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 位 (wèi) ดังนี้

(15) *我的钱包被这位小偷偷走了。

*Wǒ de qiánbāo bèi zhè wèi xiǎotōu tōu zǒu le.

กระเป๋าสเงินของฉันถูกขโมยคนหนึ่งขโมยไปแล้ว

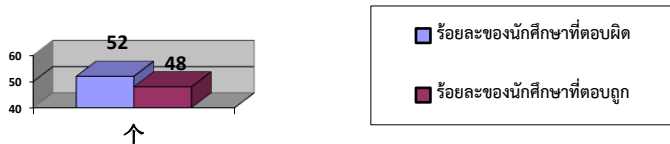
จากการศึกษาจากพจนานุกรมจีน-ไทย (现代汉泰词典 Xiàndài Hàn Tàì Cídiǎn) และพจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบันแปดร้อยคำ (现代汉语八百词 Xiàndài

Hànyǔ Bābǎi Cí Cídiǎn) และหนังสือของจริยา วาณิชวิริยะ (2549) คู่มือลักษณะนามจีน-ไทยพบว่า

คำว่า 位 (wèi) จะใช้ในความหมายเชิงบวก ใช้กับคนที่เคารพนับถือหรือให้เกียรติ เช่น 老师 lǎoshī (ครู) 老人 lǎorén (ผู้สูงอายุ) หรือใช้กับคนที่มีตำแหน่งทางสังคม เช่น 领导 lǐngdǎo (ผู้นำ) 教授 jiàoshòu (ศาสตราจารย์) เป็นต้น สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ท่าน”

คำว่า 个 (gè) ใช้ในความหมายที่เป็นกลาง ใช้ได้กับบุคคลทั่วไป แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “คน” เช่น 一个小孩 yí gè xiǎohái (เด็ก 1 คน) โดยสามารถสรุปข้อมูลเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 5 การใช้คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย แต่มีความหมายในเชิงความรู้สึกที่แตกต่างกันของนักศึกษา

ประเภทที่ 6 คำลักษณนามที่มีการใช้หลากหลาย (คำว่า 个 (gè))

6.1 คำว่า 段 (duàn) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 66 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 个 (gè) ดังนี้

(16) *你要用这个绳子吗?

*Nǐ yào yòng zhè gè shéngzi ma?

เธอต้องการใช้เชือกพ่อนี้ใช่ไหม

6.2 คำว่า 条 (tiáo) นักศึกษาใช้ผิดร้อยละ 45 โดยสับสนกับการใช้คำว่า 个 (gè) ดังนี้

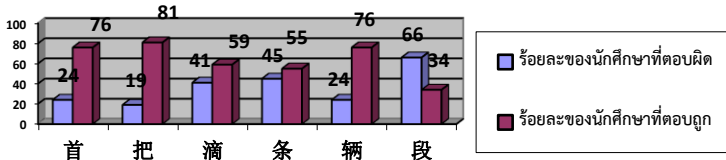
(17) *我家旁边有一个河。

* Wǒ jiā pángbiān yǒu yí gè hé.

ข้างบ้านฉันมีแม่น้ำ 1 สาย

คำว่า 个 (gè) ใช้กับคำนามได้หลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นคำนามที่ไม่มีคำลักษณนามมาใช้คู่กันโดยเฉพาะ เช่น ใช้กับ 人 rén (คน) 东西 dōngxi (สิ่งของ) 水果 shuǐguǒ (ผลไม้) 单位 dānwèi (หน่วยงาน) เป็นต้น และใช้ได้กับคำนามที่มีคำลักษณนามมาใช้คู่กันโดยเฉพาะ เช่น 一个 (所) 医院 yí gè (suǒ) yīyuàn (โรงพยาบาล 1 แห่ง) แต่ตัวอย่างที่ 16 นี้ คำว่า 绳子 shéngzi (เชือก) นั้นต้องใช้คำลักษณนาม 段 (duàn) จึงจะถูกต้อง และตัวอย่างที่ 17 คำว่า 河 hé (แม่น้ำ) ต้องใช้คำลักษณนาม 条 (tiáo) จึงจะถูกต้อง คำอื่นๆ ที่นักศึกษาใช้ผิดโดยสับสนกับการใช้คำว่า 个 (gè) เช่น คำว่า 滴 (dī)、首 (shǒu)、把 (bǎ)、辆 (liàng) โดยสามารถสรุปข้อมูลเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 6 การใช้ลักษณนาม 个 (gè) ของนักศึกษา

อภิปรายผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนภาษาจีนกับคะแนนผลสัมฤทธิ์การใช้คำลักษณนาม

1.1 ด้านประสบการณ์การเรียนภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยกับคะแนนของนักศึกษา

คะแนนในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ โดยนักศึกษาจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 57.50 ได้คะแนนอยู่ในช่วง 16-30 คะแนน และมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยเป็นเวลา 1-5 ปี รองลงมาคือนักศึกษาจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 16.30 จะได้คะแนนอยู่ระหว่าง 1-15 คะแนน และมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยเป็นเวลา 1-5 ปี

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยกับคะแนนของนักศึกษา ด้วยสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ พบว่าค่าสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ มีค่าเท่ากับ 3.298 และค่าซิก (sig) จากผลลัพธ์เท่ากับ 0.192 ซึ่งเมื่อเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด (ค่าแอลฟา คือ 0.01 และ 0.05) พบว่ามีค่ามากกว่า จึงสรุปได้ว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาจะเรียนภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำนวนกี่ปีนั้น ก็ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้อธิบายคำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษา

1.2 ด้านเชื้อชาติกับคะแนนของนักศึกษา นักศึกษาจะได้คะแนนในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ โดยในภาพรวมคือ นักศึกษาจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 69 ได้คะแนนในช่วง 16-30 คะแนน แบ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่มีเชื้อสายจีนจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 53 และนักศึกษาที่มีเชื้อสายจีนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติกับคะแนนของนักศึกษา ด้วยสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ พบว่าค่าสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ มีค่าเท่ากับ 2.842 และค่าซิก (sig) จากผลลัพธ์เท่ากับ 0.241 ซึ่งเมื่อเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด (ค่าแอลฟา คือ 0.01 และ 0.05) พบว่ามีค่ามากกว่า จึงสรุปได้ว่า เชื้อชาติไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาจะมีเชื้อชาติใด ไม่ว่าจะเชื้อชาติจีนหรือเชื้อชาติไทยก็ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้อธิบายคำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษา

1.3 ด้านภาษาที่ใช้สื่อสารที่บ้านกับคะแนนของนักศึกษา พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 69 ได้คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง คือ ในช่วง 16-30 คะแนน โดยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารที่บ้านจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 62 ใช้ภาษาจีนท้องถิ่นสื่อสารที่บ้าน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ใช้ภาษาอื่นๆ ได้แก่ ภาษาแม่ และภาษากะเหรี่ยงสื่อสารที่บ้านจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 และใช้ภาษาจีนกลางสื่อสารที่บ้านจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่ใช้สื่อสารที่บ้านกับคะแนนของนักศึกษา ด้วยสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ พบว่าค่าสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ มีค่าเท่ากับ 5.821 และค่าซิก (sig) จากผลลัพธ์เท่ากับ 0.444 ซึ่งเมื่อเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด (ค่าแอลฟา คือ 0.01 และ 0.05) พบว่ามีค่ามากกว่า จึงสรุปได้ว่า ภาษาที่ใช้สื่อสารที่บ้านไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนของนักศึกษา กล่าวคือ ไม่ว่านักศึกษาจะใช้ภาษาใดในการสื่อสารที่บ้าน ก็ไม่เกี่ยวข้องกันกับคะแนนทดสอบความรู้เรื่องคำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษา

1.4 ด้านระดับความรู้ภาษาจีน HSK กับคะแนนของนักศึกษา พบว่า ในภาพรวมนักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 58.60 ได้คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง คือ ในช่วง 16-30 คะแนน โดยนักศึกษาจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 31 สอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ได้ระดับ 5 นักศึกษาจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 10.30 สอบ HSK ได้ระดับ 4 นักศึกษาจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8.60 สอบ HSK ได้ระดับ 3 นักศึกษาจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40 สอบ HSK ได้ระดับ 2 และนักศึกษาจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.20 สอบ HSK ได้ระดับ 1

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ภาษาจีน HSK กับคะแนนของนักศึกษา ด้วยสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ พบว่าค่าสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ มีค่าเท่ากับ 7.091 และค่าซิก (sig) จากผลลัพธ์เท่ากับ 0.029 ซึ่งเมื่อเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด (ค่าแอลฟา คือ 0.01 และ 0.05) พบว่ามีค่าน้อยกว่า จึงสรุปได้ว่า ระดับความรู้ภาษาจีน HSK มีความสัมพันธ์กับคะแนนของนักศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาที่สอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ได้ระดับสูง ก็จะได้คะแนนทดสอบความรู้เรื่องคำลักษณนามภาษาจีนสูงตามไปด้วย

1.5 ด้านประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศจีนกับคะแนนของนักศึกษา พบว่าในภาพรวมนักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 71.90 ได้คะแนนอยู่ในระดับปานกลาง คือ ในช่วง 16-30 คะแนน โดยนักศึกษาจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 40.60 มีประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศจีนเป็นเวลา 2 ปี รองลงมาคือนักศึกษาจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.10 เคยศึกษาที่ประเทศจีนน้อยกว่า 1 ปี และนักศึกษาจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.10 เคยศึกษาที่ประเทศจีนเป็นเวลา 1 ปี

จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศจีนกับคะแนนของนักศึกษา ด้วยสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ พบว่าค่าสถิติทดสอบเพียร์สันไคสแควร์ มีค่าเท่ากับ 3.298 และค่าซิก (sig) จากผลลัพธ์เท่ากับ 0.192 ซึ่งเมื่อเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด (ค่าแอลฟา คือ 0.01 และ 0.05) พบว่ามีค่ามากกว่า จึงสรุปได้ว่า ประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศจีนไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนของนักศึกษา กล่าวคือนักศึกษาจะเคยเรียนที่ประเทศจีนระยะเวลาอย่างน้อยเพียงใดนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับคะแนนการทดสอบความรู้เรื่องคำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษา

2. สาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง แบ่งได้เป็น 3 ประการ คือ

2.1 ด้านหนังสือแบบเรียนภาษาจีน

2.1.1 การอธิบายคำลักษณนามภาษาจีนในหนังสือแบบเรียนไม่ชัดเจน จากการสำรวจพบว่านักศึกษาจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 70 มีความคิดเห็นว่า หนังสือแบบเรียนภาษาจีนมีการอธิบายความหมายและวิธีการใช้คำลักษณนามภาษาจีนอย่างคร่าวๆ เท่านั้น จากงานวิจัยของ Qiū Yǒngchūn (丘永春, 2011) ได้สำรวจข้อผิดพลาดของการใช้คำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษาไทยพบว่า หนังสือแบบเรียนอธิบายความหมายและวิธีการใช้คำลักษณนามเพียงคร่าวๆ เท่านั้น เช่น ในหนังสือ 《新实用汉语课本 (Xīn Shíyòng Hànyǔ Kèběn)》 ฉบับแปลภาษาไทย เล่มที่ 2 หน้า 3 ได้อธิบายการใช้คำว่า 次 (cì) เพียงแค่ประเภทของคำ และคำแปลภาษาไทยเท่านั้น และหนังสือ 《汉语教程 (Hànyǔ Jiàochéng)》 ฉบับแปลภาษาไทย ชุดที่ 1 เล่มที่ 1 หน้า 111 ได้อธิบายคำว่า 件 (jiàn) เพียงแค่ประเภทของคำ และคำแปลภาษาไทยซึ่งไม่อธิบายหลักการใช้อย่างละเอียด จะเห็นได้ว่า หนังสือแบบเรียนอธิบายความหมายและวิธีการใช้คำลักษณนามภาษาจีนอย่างคร่าวๆ ตรงตามที่นักศึกษาไทยได้แสดงความคิดเห็นไว้ข้างต้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า เนื่องจากหนังสือแบบเรียนของนักศึกษาเป็นหนังสือแบบเรียนระดับพื้นฐาน จึงไม่สามารถอธิบายหลักการใช้คำลักษณนามให้ละเอียดเช่นเดียวกับหนังสือไวยากรณ์จีน

2.1.2 แบบฝึกหัดด้านการฝึกการใช้คำลักษณนามภาษาจีนในหนังสือแบบเรียนมีไม่ละเอียด โดยนักศึกษาจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72 มีความคิดเห็นว่าหนังสือแบบเรียนภาษาจีนมีแบบฝึกหัดให้ฝึกทำเพียงเล็กน้อย และนักศึกษาอีก 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ได้ให้ความคิดเห็นว่า หนังสือแบบเรียนไม่มีแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการฝึกใช้คำลักษณนามภาษาจีน และจากงานวิจัยของ Yán Jǐngfèng (颜景凤, 2013) ได้สำรวจแบบฝึกหัดในหนังสือ

《新实用汉语课本 (Xīn Shíyòng Hànyǔ Kèběn) 》จำนวน 6 เล่ม พบว่าแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับการฝึกใช้คำลักษณนามภาษาจีนมีน้อยมาก จะเห็นได้ว่าหนังสือแบบเรียนภาษาจีนมีแบบฝึกหัดที่อธิบายการใช้คำลักษณนามเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเนื่องจากหนังสือแบบเรียนของนักศึกษาเป็นหนังสือแบบเรียนระดับพื้นฐานที่เน้นการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน แบบฝึกหัดส่วนใหญ่จึงเน้นการฝึกตอบคำถาม ฝึกการอ่านลิสและเรื่องสั้นท้ายบท ฝึกเขียนเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ เป็นต้น แบบฝึกหัดจึงไม่ได้เน้นการฝึกใช้คำลักษณนามภาษาจีนโดยเฉพาะ

2.2 ด้านอาจารย์ผู้สอน

2.2.1 อาจารย์อธิบายความหมายและยกตัวอย่างการใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ละเอียดชัดเจน นักศึกษาจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43 ให้ความคิดเห็นว่า อาจารย์อธิบายความหมายและยกตัวอย่างการใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ละเอียด และนักศึกษาจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 ให้ความคิดเห็นว่า อาจารย์ไม่อธิบายการใช้คำลักษณนามภาษาจีนจากงานวิจัยของ Guō Xiǎopèi (郭晓沛, 2008) ได้วิเคราะห์สาเหตุที่นักศึกษาต่างชาติใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้องว่า สาเหตุหลักนั้นเกิดจากวิธีการสอนของอาจารย์ในห้องเรียนอธิบายไม่ละเอียดครบถ้วน อาจารย์ส่วนใหญ่อธิบายแค่คำลักษณนามที่ปรากฏในบทเรียนหรือบทสนทนา อธิบายเพียงความหมาย แต่อธิบายหลักการใช้ไม่ละเอียด จะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์จากงานวิจัยนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่ผู้วิจัยได้สำรวจและผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าหนังสือแบบเรียนของนักศึกษาเป็นแบบเรียนระดับพื้นฐานที่เน้นการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน และคำศัพท์ในแต่ละบทเรียนค่อนข้างมาก ขณะอาจารย์สอนจึงต้องเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่ด้าน และต้องอธิบายการใช้คำศัพท์แต่ละคำเพียงเบื้องต้นเท่านั้น ไม่สามารถเน้นการอธิบายเฉพาะหลักและวิธีการใช้คำลักษณนามได้

2.2.2 วิธีการสอนของอาจารย์ไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อผู้สอนมีลำดับ ดังนี้ นักศึกษาร้อยละ 51 ให้ความคิดเห็นว่าอาจารย์ใช้ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2560

วิธีสอนคำลักษณนามภาษาจีนโดยการยกตัวอย่างประโยคและให้นักศึกษาใช้คำลักษณนามแต่งประโยคเป็นหลัก นักศึกษาร้อยละ 43 ให้ความคิดเห็นว่า อาจารย์สอนโดยวิธีวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อเหมือนและข้อแตกต่างของการใช้คำลักษณนามไทย-จีน และนักศึกษาร้อยละ 33 ให้ความคิดเห็นว่าอาจารย์มีวิธีสอนโดยการแปลความหมายคำลักษณนามเป็นภาษาไทยเพียงอย่างเดียว ไม่มีการอธิบายวิธีการใช้ ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการของนักศึกษา มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการสอนคำลักษณนามภาษาจีนมีดังนี้

นักศึกษาร้อยละ 64 ให้ความคิดเห็นว่าอาจารย์ควรจะใช้วิธีสอนคำลักษณนามภาษาจีนโดยอธิบายข้อเหมือนและข้อแตกต่างของคำลักษณนามภาษาจีนที่มีหลักการใช้ที่คล้ายกัน และนักศึกษาร้อยละ 62 ให้ความคิดเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนควรใช้วิธีสอนโดยอธิบายความหมายและการใช้ โดยยกตัวอย่างประกอบให้ละเอียดชัดเจน และนักศึกษาร้อยละ 28 ให้ความคิดเห็นว่าอาจารย์ควรใช้วิธีสอนโดยอธิบายหาข้อเหมือนและข้อแตกต่างของคำลักษณนามไทย-จีน ตามลำดับ จากผลการวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนของอาจารย์และความต้องการของนักศึกษาไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้คำลักษณนาม

2.3 ด้านความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาโดยนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามภาษาจีน

นักศึกษาร้อยละ 40 ให้ความคิดเห็นว่าปัญหาในการเรียนคำลักษณนามภาษาจีนเกิดจากคำลักษณนามภาษาจีนบางคำมีตัวอักษรคล้ายกัน เช่น คำว่า 篇 (piān) และ 遍 (biàn) จึงทำให้สับสนและใช้ไม่ถูกต้อง นักศึกษาร้อยละ 32 ให้ความคิดเห็นว่าคำลักษณนามภาษาจีนบางคำเป็นคำพ้องความหมาย เช่น คำว่า 家 (jiā) และ 所 (suǒ) และ

นักศึกษาร้อยละ 28 ให้ความคิดเห็นว่าคำลักษณนามภาษาจีนบางคำสามารถใช้กับคำนามได้หลายคำ จึงสับสนว่าใช้กับคำนามใดได้บ้าง เช่น คำว่า 个 (gè)

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาเห็นว่าความเข้าใจคำลักษณนามประเภทที่มีตัวอักษรคล้ายกันมีปัญหาแก่นักศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ความเข้าใจคำลักษณนามประเภทที่เป็นคำพ้องความหมาย และคำลักษณนามประเภทที่ใช้กับคำนามได้หลากหลาย เช่น คำว่า 个 (gè) ก็เป็นปัญหากับนักศึกษา ตามลำดับ

ดังนั้นข้อเสนอแนะด้านการสอนเพื่อลดความสับสนในการใช้คำลักษณนามของนักศึกษา คือ ให้ความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรจีน ให้ความรู้เกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้คำลักษณนามให้ละเอียดมากขึ้น และอธิบายเกี่ยวกับการใช้คำว่า 个 (gè) ให้ละเอียดมากขึ้น โดยอาจสรุปเป็นประเด็นสำคัญว่าคำว่า 个 (gè) สามารถใช้กับคำนามประเภทใดได้บ้าง เป็นต้น

2.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการฝึกฝนการใช้คำลักษณนามของนักศึกษา

นักศึกษาร้อยละ 65 มีความเห็นว่าตนเองควรฝึกฝนการใช้คำลักษณนามภาษาจีนโดยหมั่นทำแบบฝึกหัดบ่อยๆ นักศึกษาร้อยละ 49 มีความเห็นว่าตนเองควรใช้คำลักษณนามฝึกสนทนา หรือฝึกแต่งประโยคกับเพื่อน นักศึกษาร้อยละ 37 มีความเห็นว่าตนเองควรฝึกท่องจำความหมายและการใช้คำลักษณนามภาษาจีนให้แม่นยำจึงจะสามารถทำให้รู้และเข้าใจความหมายและหลักการใช้คำลักษณนามภาษาจีนได้มากขึ้น ตามลำดับ

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกฝนการใช้ มีความสอดคล้องกับความต้องการการเรียนรู้เกี่ยวกับคำลักษณนามด้านการใช้และความเข้าใจโดยการปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการสอนของอาจารย์ เช่น สอนโดยการยกตัวอย่างประโยคและให้นักศึกษาฝึกใช้คำลักษณนามแต่งประโยค โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียงหรือคำพ้องความหมาย ผู้สอนควรอธิบายความแตกต่างให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจได้ดีขึ้น

สรุปผลในภาพรวม

จากการสำรวจการใช้คำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษาไทย กรณีศึกษานักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยพายัพ มหาวิทยาลัยนอร์ทเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทิร์น สามารถสรุปผลการวิจัยได้ โดยแบ่งเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. ด้านการศึกษาลักษณะความผิดพลาดของการใช้คำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษาไทย

คำลักษณนามภาษาจีนที่นักศึกษาใช้ไม่ถูกต้อง ได้แก่ คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมาย เช่น คำว่า 栋 (dòng) 所 (suǒ) 家 (jiā) และ 座 (zuò) คำนามประเภทเดียวกันแต่ใช้คำลักษณนามที่ไม่เหมือนกัน ได้แก่ คำลักษณนามของสัตว์ต่างๆ เช่น คำว่า 条 (tiáo) และ 只 (zhī) คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง เช่น คำว่า 棵 (kē) และ 颗 (kē) คำลักษณนามที่ตัวอักษรคล้ายกัน เช่น คำว่า 副 (fù) และ 幅 (fú) เป็นต้น ซึ่งการวิเคราะห์จากแบบทดสอบพบว่า คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องความหมายเป็นคำที่นักศึกษาใช้สับสนมากที่สุด รองลงมาคือ คำลักษณนามที่เป็นคำพ้องเสียง คำลักษณนามที่ตัวอักษรคล้ายกัน และลักษณนามคำว่า 个 (gè) ตามลำดับ

2. ด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้คำลักษณนามของนักศึกษา

จากการสำรวจพบว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย เชื้อชาติ ภาษาที่ใช้สื่อสารที่บ้าน และประสบการณ์การศึกษาที่ประเทศจีนไม่มีความเกี่ยวข้องกับคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจในการใช้คำลักษณนามภาษาจีนของนักศึกษา แต่ปัจจัยด้านระดับความรู้ภาษาจีน HSK กับคะแนนของนักศึกษานั้นมีความเกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีผลสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ในระดับสูง จะมีคะแนนความรู้ความเข้าใจ

ในการใช้คำลักษณนามที่สูงตามไปด้วย และนักศึกษาที่มีผลสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK ในระดับที่ไม่สูงมาก ก็จะมีคะแนนความรู้ความเข้าใจในการใช้คำลักษณนามที่สูงมาก เช่นเดียวกัน

3. ด้านสาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง

จากการสำรวจพบว่า สาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง มี 3 ประการ ได้แก่

3.1 ด้านหนังสือแบบเรียน การอธิบายคำลักษณนามภาษาจีน และแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องในหนังสือแบบเรียนไม่ละเอียดเพียงพอเนื่องจากเป็นหนังสือแบบเรียนระดับพื้นฐาน จึงไม่สามารถอธิบายหลักการใช้คำลักษณนามให้ละเอียดเช่นเดียวกับหนังสือไวยากรณ์จีนได้

3.2 ด้านอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าอาจารย์อธิบายความหมายและยกตัวอย่างการใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ละเอียดชัดเจน ซึ่งหนังสือแบบเรียนของนักศึกษาเป็นแบบเรียนระดับพื้นฐานที่เน้นการฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ขณะอาจารย์สอนจึงต้องเน้นการฝึกทักษะทั้งสี่ด้าน และต้องอธิบายการใช้คำศัพท์แต่ละคำเพียงเบื้องต้นเท่านั้น ไม่สามารถอธิบายเฉพาะหลักและวิธีการใช้คำลักษณนามได้

นอกจากนั้น วิธีการสอนของอาจารย์ไม่ตรงตามความต้องการของนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าอาจารย์ใช้วิธีสอนคำลักษณนามภาษาจีนโดยการยกตัวอย่างประโยค และฝึกการแต่งประโยคเป็นหลัก แต่ผลการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนคำลักษณนามของอาจารย์ คือ อาจารย์ควรสอนโดยอธิบายข้อเหมือนและข้อแตกต่างของคำลักษณนามภาษาจีนที่มีหลักการใช้ที่คล้ายกัน และควรอธิบายความหมายหลักการใช้ และยกตัวอย่างประกอบให้ละเอียดชัดเจนมากขึ้น

3.3 ด้านความรู้ความเข้าใจของนักศึกษา นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามภาษาจีน เช่น คำลักษณนามภาษาจีนบางคำเป็นคำพ้องความหมาย เช่น

คำว่า 家 (jiā) และ 所 (suǒ) บางคำเป็นคำพ้องเสียง เช่น คำว่า 棵 (kē) และ 顆 (kē) จึงทำให้สับสนและใช้ไม่ถูกต้อง

3. ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาและสำรวจสาเหตุที่นักศึกษาไทยใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้องให้ละเอียดมากขึ้น ซึ่งอาจสำรวจโดยการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบความรู้แล้ววิเคราะห์สาเหตุที่นักศึกษาใช้ไม่ถูกต้อง และอาจเพิ่มเติมการสัมภาษณ์นักศึกษาถึงสาเหตุที่ใช้คำลักษณนามภาษาจีนไม่ถูกต้องว่าเกิดจากสาเหตุใด เพื่อที่จะได้ทราบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาได้มากขึ้น และควรมีการศึกษา วิเคราะห์ และเสนอแนะวิธีการสอน หรือรูปแบบการสอนคำลักษณนามภาษาจีนที่เหมาะสมกับนักศึกษาไทย เพื่อที่จะทำให้การเรียนการสอนมีคุณภาพดีมากยิ่งขึ้น และช่วยให้ครูผู้สอนสามารถสื่อสารให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างรวดเร็วหรือง่ายขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จริยา วาณิชวิริยะ. 2549. **คู่มือลักษณะนามจีน-ไทย**. กรุงเทพฯ: บริษัทวิทยพัฒน์ จำกัด.
- เจียรชัย เอี่ยมวรเมธ. 2551. **พจนานุกรมไทย-จีน-อังกฤษ ฉบับ 60,000 คำ**. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.
- กานเจี๋ยฉาย (甘甲才). 2553. “การวิเคราะห์คำลักษณะนามภาษาจีน (关于汉语量词的思考)” วารสารการกระจายเสียงโทรทัศน์มหาวิทยาลัยกวางตุ้ง (广东广播电视大学学报) (4).
- กัวเสี่ยวเพ่ย (郭晓沛). 2551. “การวิเคราะห์สาเหตุของนักศึกษาต่างชาติที่ใช้คำลักษณะนามภาษาจีนไม่ถูกต้อง (浅析留学生学习汉语量词产生偏误的原因)” วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมวิทยาวิทยาลัยครู ฉางชุน (长春师范学院学报 (人文社会科学版)) (27).
- สถาบันขงจื่อ (国家汉办——孔子学院总部). 2553. **คู่มือการเตรียมสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแบบใหม่ ระดับ 1-6 (新汉语水平考试大纲 HSK 1-6 级)**. ปักกิ่ง (北京) : สำนักพิมพ์ซางอู๋ (商务印书馆).
- หุยวีซู่ (胡裕树). 2554. **พจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน (现代汉语)**. เชียงไฮ้ (上海) : (สำนักพิมพ์การศึกษาเซี่ยงไฮ้) 上海教育出版社.
- หลิวชู่เซียง (吕叔湘). 2542. **พจนานุกรมภาษาจีนปัจจุบัน 800 คำ (现代汉语八百词)**. ปักกิ่ง (北京) : สำนักพิมพ์ซางอู๋ (商务印书馆).
- หลิวสวิน (刘珣). 2545. **หนังสือเรียนภาษาจีนเพื่อการใช้งานแนวใหม่ (新实用汉语课本)**. ปักกิ่ง (北京) : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง (北京语言大学出版社).
- ฉิวหย่งชุน (丘永春). 2554. **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำลักษณะนามภาษาจีนของนักศึกษาไทย (泰国学生学习汉语量词偏误分析)**.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (硕士学位论文) มหาวิทยาลัยชนชาติกลาง (中央民族大学).

หยางจีโจว (杨寄洲). 2550. หนังสือเรียนภาษาจีนกลาง (ฉบับปรับปรุง) (汉语教程(修订本)). ปักกิ่ง (北京): สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง 北京语言大学出版社, 2007.

เหยียนจิ่งเฟิง (颜景凤). 2556. การศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในหนังสือเรียนภาษาจีนเพื่อการใช้งานแนวใหม่ (《新实用汉语课本》量词教学研究). วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (硕士学位论文) มหาวิทยาลัย หยางโจว (扬州大学).

จาง ป้อ (张博). 2550. “คำที่ความหมายเดียวกัน คำพ้องความหมาย และคำที่มักใช้สับสน จากมุมมองระหว่างภาษาจีนกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง (同义词、近义词、易混淆词:从汉语到中介语的视角转移)” วารสารการสอนภาษาจีน (世界汉语教学) (3).